

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΔΟΥΚΑΝΙΚΑ

Μετά τὰ προσωρινά μέτρα, ο ειρηνοδίκης καὶ ὁ ἕνας τὸν δικηγόρον ἀπεσύρθησαν νὰ διακυβεύουν στὸ σπίτι τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος, ἀφοῦ καταλλήλοτο οἰκίωμα γιά τῆς ἐξοχότητῆς τὸν δὲν ἴπληξε ἀπὸ χωριό.

'Ο πρωτότος ὁ πρόεδρος, ἀναγκασμένος πάντοτε νὰ τρέχη γιὰ τῆς μαγκουφιῆς τῆς διοικήσεως καὶ ὑποχωρημένος καὶ τώρα νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Δικαιοσύνης, ἔτρεχε, βλαστημώντας τὴν τιμὴ τοῦ τοῦ ἔκαναν οἱ συγκοινωνιοὶ τοῦ καὶ τὸ ὑπόδημα ποῦ τοῦ ἔδωκαν, ἔτρεχε, λέμε, νὰ βρῆ καμμιά στεῖρα κόττα ἢ κανέναν κόκκορα ἀπόμαχο, τὸν χωριό, γιὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἀπροσδοκίτους ξένους τοῦ.

'Ο ειρηνοδίκης καὶ ὁ δικηγόρος, ἐντωμεταξὺ, καθίστανε κοντὰ στὸ τζάκι, πίνοντες ἕνα ἄνοστο τοίτσο, ποῦ τοὺς ἔφερνε ἢ προεδρίαν, μαζὺ μὲ μεζὲ ἀπὸ πτερίδες. 'Ἔπναν καὶ συζητοῦσαν. Συζητοῦσαν κ' ἔπναν...

Ἔσαν γιὰ τὸν εἰσαγγελέα, εἶπαν γιὰ τὸν πρόεδρο, εἶπαν γιὰ τὸν ἀνακριτὴ, ὁ δικηγόρος κατέκρινε μερικὲς ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου, ὡς ἀπίστητες καὶ σταβῆς, κ' ὁ ειρηνοδίκης συστήσασιε μαζί του, κοιτώντας τὸ κεφάλι του σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ ν' ἀπαντοῦσε στὸν ἑαυτὸ του μοναχά :

— 'Ἐτσι σὶνε αὐτοὺς ὁ τόπος. 'Εμάς, τοὺς εἰρηνοδικούς, ποὶ φάγαμε τοὺς Νόμους καὶ τὸ «Δίκαιο» μὲ τὴν ὁπλὴ, χαλαροὶ. 'Ἐπναν καὶ συζητοῦσαν ἀντιαισχυγγεῖς. Αὐτοὺς τοὺς παίρνουν καὶ τοὺς κουρντίζουν δικαστὰς ἀμέσως...

'Αφοῦ τὰ εἶπαν ὅλα αὐτὰ μ' ἄλλα περισσότερα, ἤρθαν καὶ στὴν πολιτική. Καὶ οἱ δὺὸ ἦσαν σύμφωνα σχεδὸν. Μόνον ποῦ ὁ δικηγόρος ἦταν ἀδιάλλατος. 'Ο εἰρηνοδίκης, καὶ ἐκ χαρακτῆρος ἴσως, ἀλλ' ἴσως καὶ ὡς ἀνθρώπος τῆς Πολιτείας, ἦταν διπλάλλητος.

Δὲν πρόφταναν ὅμως νὰ κατέλθουν εἰς λεπτομερείας, γιὰτι ἐγίνασε ὁ κόκκορας ἀπλώνοντας τῆς μαδιμένῆς τὸν φτεροῦγες πάνω ἀπὸ τῆ θάλασσα τῆς νεροῦλης σούτας, σὰν νὰ ἐξέτεινε κατάλλητος τὰς χεῖρας τοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ζητῶν ἔλεος γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ αὐτοῦ!...

Οἱ δὺὸ σίντροφοι τοῦ ρίχτησαν καὶ τὸν κατεβόρθησαν αὐθωροί.

'Ἐχει γερούς δόντους ἡ Δικαιοσύνη, ἀλλὰ καὶ στόμαχον γερόν... Καὶ ὁ κόκκορας δὲν ἔφασε γιὰ νὰ τὸν γεμίσῃ...

Πεινασμένοι ἀκόμη, ἀπεσύρθησαν στὴν ἄλλη κἀμαρα νὰ κοιμηθοῦνε. 'Ἡ κορβατοκάμαρά τοῦς ἦταν ἕνα φτοχιζὸ δομάτιο, μὲ κάττ-ποσάλλ τοὺς τοίχους ζευγημένον συγγενῶν καὶ φίλων ποῦ βρίσκονταν στὴν 'Αμερική. Διὸ ὅσκις ἔσθρον καλαμποκιῶν ἦσαν κορυμωμένες ἀπὸ τὸ ταβάν, σὰν ἔρωτικὸ ζευγάρι περιστεριῶν, κ' ἕνας καθρέφτης, στολισμένος μ' ἕνα ἔσθρον ἀγροσπαραγωγιάς, κρεμόταν στὸν τοίχο. 'Απὸ τὸν ἀντιρῶντὸ πλάι τοίχο, μὲ μὲγάλῃ εἰκόνα τοῦ Βενιζέλου τοὺς κίτταξε, μέσα ἀπὸ τῆ χροσθὴ τῆς κορνίζας, μὲ τὰ ἀστραφτερὰ τοῦ ματογυαλίου, μειδιών τὸ μυστηριώδες τοῦ μειδιάμα...

'Απάνω στὸ ταβάνι κίτριζαν καὶ μοσχολοδοῦσαν κορυμωμένα μερικὰ κιδνῶνια καὶ μὲ σιτὰ ἀπὸ λουκανίκα ποῦ μόλις ἔχταν γεμισθῆ καὶ γυαλίαν προκλήτιας.

Οἱ δὺὸ Θεμιστοπόλοι πλάγιασαν στρωματωδὰ, πάνω σὲ λεικκῆς μᾶλλινες κουβέρτες, καθαρῆς καὶ πρωτόθ'γαλτες.

'Ο δικηγόρος, ἀφοῦ στρυγογγύρισε κάμποσο, δὲν ἄργησε νὰ κοιμηθῆ. 'Ο εἰρηνοδίκης ὅμως γύριξε καὶ ξαναγύριξε στὸ στρώμα του, φωνάστας, σὰν νὰ κοιμῶταν πάνω σ' ἀγκάθια.

'Ἡ φασαρία αὐτὴ ξέσπινε τὸ δικηγόρο.

— Τί ἔπαθες, βροὲ ἀδερφέ; τὸν ρώτησε.

— Τί νὰ πάθῃ? Μὲ ἀδειανὸ στομάχι μορεὶ νὰ κοιμηθῆ κανεῖς;

Μ' ἀφίνει ὁ κόκκορας ποῦ λαλαῖε μέσα μου;...

— Φαντάσου δὲ ὁ κόκκορας ἦταν μοσχαράκι, χόρτασε καὶ κοιμήσου!...

— Θέλω νὰ κοιμηθῶ, ἀλλὰ δὲν μ' ἀφίνουν οἱ Σατανάδες, ποῦ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ ταβάν!...

— Νειρεῖνεσαι ἢ παραμυλάς;

— Τί νὰ νειρευτῶ, βροὲ ἀδερφέ, δὲν κίτταξέ σὸ ταβάν; Δὲν βλέπεις τὰ θηρία;

— Γιὰ ποῖα θηρία ποῦ μιλᾷς;

— Γιὰ τὰ θηρία...;

— Κορέους ἔχεις;

— 'Οχι, ἀδερφέ, δὲν βλέπεις ἐκεὶ κάτι θηρία σὰν δειντογυαλιῆς; 'Αν δὲν τὰ φάμε, θὰ μᾶς φάν...

— 'Ενε ἔγκνος, εἴπα'..

Κ' ἔδειξε ἀπάνω στὸ ταβάν τὰ λουκᾶ-

νικα, χοντὰ καὶ γυαλιωτέρᾳ, σὰν φειδια ποῦ ἐσύροντο τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, σὰν νὰ βιάζονταν ποῦ νὰ πρωτοκατεβῆ κάτω.

— 'Ε! λουκανίκα, τὸ βλέπω... Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτὸ; φώναξε ὁ δικηγόρος.

— Λέω πὸς πρέπει νὰ τὰ φάμε, πρὶν μᾶς φάν!

— Πῶς θὰ τὰ φάμε, ἄνθρωπε, ὁμῆ;...

— Νὰ μᾶς τὰ ψήσῃ ὁ νοικοκύρης. Καρὸ ἔχω νὰ δοκιμάσω στικτὰ λουκανίκα!... Πρέπει νὰ φάμε κανένα δυὸ μεγᾶλα, καὶ νὰ δέσουμε τὸν κόκκορα ποῦ πεταῖ καὶ φτεροκοπάει στὸ ἀδειανὸ στομάχι μου καὶ μ' ἔχει σακατέψει...;

— Ποῦ νὰ τὰ ψήσω;... Στὸ κατέλλο μου;...

— Στὸ τηγάν τῆς Κυρᾶ-προεδρίας... 'Αντε, σὲ παρακάλλω, γιὰτι κοντεῖν νὰ πεθάνω!... Φίλος σου εἶν' ὁ πρόεδρος, δ,τι τοῦ ζήτησης δὲν θὰ σοῦ ἀρνῆθῃ. 'Αλλοστε τί ψιχὴ ἔχουν, βροὲ ἀδερφέ, τριὰ-τέσσαρα παλαιοκῶνικα;...

'Ο δικηγόρος, θέλοντας καὶ μὴ, σηκώθηκε. Καθὼς μισοκινῶνταν γιὰ νὰ βγῆ, εἶδε στὸν τοίχο τὴν εἰκόνα τοῦ Βενιζέλου, ποῦ τοὺς κίτταξε στοργικὰ καὶ γελαστὰ, μέσα ἀπὸ τῆ χροσθὴ κορνίζας, σὰν καλὸς πατέρας ποῦ παράττασε ἀπάνω στὰ παιδιὰ του ποῦ κοιμῶντοσαν.

— Βροὲ, φρονάζει, νὰ γιὰτι δὲν μπορούσαμε νὰ κοιμηθοῦμε!...

Καὶ τράβηξε κατὰ τὴν εἰκόνα, τὴν ἔπιασε δυνατὰ ἀπὸ τὸ κορδῶνι τῆς, γιὰ νὰ τὴν κατεβάσῃ.

— 'Ε, τί κανεις ἐκεῖ; τοῦ φωνάξε ὁ εἰρηνοδίκης.

— Θὰ τὴν κατεβάσω.

— Νὰ μὴ τὴν κατεβάσῃς!...

— Θὰ τὴν κατεβάσω, ἀλλοῦς εἶνε ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ, ἔστο κ'

ἀν φάω ὅλα τὰ κοκκορία τοῦ χωριοῦ κ' ὅλα τὰ λουκανίκα τῆς ἐπαρχίας!...

— Βροὲ, εἶσα καλὰ, βροὲ ἀδερφέ; Τί θέλεις, νὰ μὲ πάρῃς στὸ λαμό σου;

— Γιὰτι;

— Γιὰτι ἐπὸ δὲν ἔχεις νὰ πᾶθῃς τίποτα, ἐγὼ θὰ τὰ πληρώσω...

'Ο δικηγόρος, σὰν νὰ κατάλαβε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ εἰρηνοδίκης, ἄφησε τὴν εἰκόνα, ἔτριξε τὸ καλτὸ τοῦ ἀπάνω στοῦς ὅμως τοῦ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δομάτιο τοῦς.

— Τί λές, βροὲ ἀδερφέ! τοῦ φωνάξε ὁ πρόεδρος μὲλις ἄκουσε τὴν παρακλήσι τοῦ.

Τὰ λουκανίκα δὲν εἶνε δικὰ μου! Εἶνε τοῦ πατὰ τοῦ χωριοῦ. Πῶς μποροῦ νὰ τὰ ἐκνεύψω;

— Τοῦ ἱερῶς τοῦ χωριοῦ;

— Ναι, τὰ ἄφησε ἔδω γιὰτι πῆγε τὴν παιδιὰ του κάττ' στὴ χώρα, στὸ γιατρό. Μοῦ τὰ ἐμισοτεῖθηκε γιὰ νὰ μὴν τοῦ τὰ φάνῃ ἡ γάτες. Εἶνε ξεταβάνωτο τὸ σπίτι του.

— Μὰ τὰ ψήσῃ, τί νὰ γίνῃ!... Πρόκειται γιὰ τὸν εἰρηνοδίκην, ποῦ εἶνε... ἔγκνος ὁ ἄνθρωπος!...

— 'Αστενεύσαι!... Μποροῦ νὰ πάρῃ ξένα πράματα;...

'Ο ἴδιος ὁ εἰρηνοδίκης θὰ μὲ τιμωρήσῃ!...

— 'Οχι σοῦ λέω, βροὲ χριστιανὲ μου...

Κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε ἔγκνος, δὲν ἀκούς;

— Ἐγκνος!...

— Ἐγκνος βέβαια!... Θέλεις νὰ γίνῃ καμμιά ἀποβολὴ μέσα στὸ σπίτι σου, νὰ ἔχῃς φασαρίες;...

— Νὰ φυλάξῃ ὁ Θεός!...

— Πῶς νὰ φυλάξῃ ὁ Θεός, ἀφοῦ δὲν ἀκούς τί σοῦ λέω;...

'Ο πρόεδρος ἔμεινε μ' ἀνοχτὸ τὸ στόμα, μὴν ἔξροττας τί νὰ κἀνῃ. 'Ἡ προεδρίαν ὅμως, ποῦ ἔτρεξε κοντὰ τοῦς, διαπᾶκουσε τὴ συζήτησι, εἰχε κατακρινθεῖ.

'Ἦταν γυναίκα, εἶχε ἀποχτήσῃ πολλὰ παιδιὰ κ' ἤξερε τὰ βλάνα καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ἐγκνισιῶνῆς. Δὲν μπορούσε λοιπὸν παρὰ νὰ σηκωθῆσῃ τὸν πάστονα εἰρηνοδίκην.

— Γιὰ κάμποσα παλιοκῶνικα, φώναξε στὸν ἄντρα τῆς, θ' ἀφήσουμε νὰ χυθῇ ὁ ἄνθρωπος;

Κ' ἔτρεξε μέσα στὸ δομάτιο, πῆρε τὴν καρέκλα κ' ἀνέβη καὶ τὰ ξεκρεμάσῃ.

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

— Ἀπὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω,

'Ο κ. Εἰρηνοδίκης

'Ο κ. Δικηγόρος

Μέσα ἀπὸ τὴν σωνιέζα!..

— 'Ἦνε ἔγκνος, εἴπα'..

'Απὸ ποῖα θέλεις νὰ σοῦ κατεβάσω...

ΟΣΑ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΩΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ο άειμνηστος βασιλεύς μας Γεώργιος, τὸν καιρὸ πὸν βρισκόταν στὴν πατρίδα τὸν καὶ φοιτοῦσε στὴ ναυτική σχολή τῶν δοξαίων ὡς πρῶτηρη Γουλιέλμος Ἀδόμα, ἦταν ζωηρότατος καὶ εἰς ἄκρον ἀντιπαθητικός, παρ' ὅλη τὴν αἰσθηρότητα τῶν κανονισμῶν. Μὲ τὴ διαγωγή του αὐτὴ δημογενοῦσε κάθε τόσο ἐπισόδια καὶ τὸ ἀποτελεσματικὸν ἦταν νὰ μὴν τοῦ λείπουν ποτὴ ἡ τιμωρίες. Ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα πὸ ἀναφέρονται στὴν πρώτη αὐτῆς περίοδο τῆς ζωῆς του, θὰ σὰς διηγηθῶμε σήμερα ἓνα, τὸ καλύτερο :

Ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τῆς ἐν λόγω σχολῆς, ἓνας γέρος σοφὸς ὀνοματὶ Μαθιᾶζεν, συνήθιζε νὰ φορῇ γαλότσες ζευμονά-καλοκαίρι. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μῆνι στὴν αἰθουσα τῆς παραδόσεως, γιὰ τὸ μάθημα, ἄφινε τῆς γαλότσες του ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, μαζὺ μὲ τὴ σταυλόχορη διπρόελλα του.

Μιὰ μέρα, ὁ πρῶτηρη Γουλιέλμος (ὁ Γεώργιος), κατὰ τὴ διάφορα τῆς παραδόσεως, ζήτησε τὴν ἀδεια νὰ βγῇ ἔξω. Μόλις γύρισε στὴν αἰθουσα, εἶπε οἱ συμμαθηταὶ του κατὰθεον ἀπὸ τὸ ἔφος του ὅτι θὰ συνέβαινε ξεῤῥάπαντος κατὰ διασεκεδαστικὸν.

Πράγματι, ὅταν ὁ γηραιὸς καθηγητὴς τελείωσε τὸ μάθημα, βγήκε ἀπὸ τὴν αἰθουσα, ἔβαλε στὰ πόδια του, ὅπως πάντα, τῆς γαλότσες, πήρε τὴν ἀξιότιμη διπρόελλα τοῦ z' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ, μόλις θέλησε νὰ κινήσῃ τὸ πρῶτον βῆμα, ἔαυλώθηκε κάτω αφῶδης-πλατῆς... Τὸ ψηλὸ του καπέλο κόλλησε σὲ μιὰ ἀκρῇ τοῦ διαδρόμου καὶ ἡ ψεύτικη μασέλλα του στὸ ἄλλο!...

Τὸ πάθημα αὐτὸ τοῦ σοφοῦ μαθηματικοῦ ὄφειλετο στὸν πονηρὸ πρῶτηρη, ὁ ὁποῖος ἀπειθοῦσα εἶχε χαρῶσει τῆς γαλότσες του μὲ μικροὺς πρόξες στὸ πάτωμα.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὴ τὴ σσηνή, ἐτακολοῦθησε σωστὸ πανδαμόνιον μεταξὺ τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀφορμὴ νὰ μὴν εἶνε εὐχαριστημῶν ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τους. Ὁ Μαθιᾶζεν ἔσπευσε τότε ἀμέσως νὰ διαμαρτυρηθῇ στὸ δικαστικὴ τῆς σχολῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε ν' ἀνακάλυψῃ τὸν ἔνοχο. Ὁ δικαστικὴ, μὴ μποροῦντὰς νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ἀναγκαστικὴ του, κίνησε τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάῃ στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ παραπονῆσθῃ στὸ Χριστιανό, τὸν πατέρα τοῦ πρῶτηρη. Μόλις μῆκε ὅμως στὸν προθάλαμο, τὴν ἴδια στιγμῇ παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ πρῶτηρη Γουλιέλμος καὶ τοῦ εἶπε :

- Ὑποθέτω ὅτι ἐρχοσεθὲ νὰ μὲ συγκαταστήσω.
- Ἀπεναντίας, ἠρηλῶτατε, ἀπάντησε ὁ ἀπροκάλετο θυμὸς ὁ δικαστικὴς, ἔρχομαι νὰ διαμαρτυρηθῶ...
- Συγγνώμην, ἐτακολοῦθησε ὁ πρῶτηρη μὲ ἔφος σοβαρό, δὲν εἰπάθατε λοιπὸν ὅτι μὲ ἐξελέξην βασιλέα τῆς Ἑλλάδος;
- Βασιλεῦ! Ἐοῦς; Τί λέτε! Δὲν πιστεύω νάνα ἀλήθεια. Καμιά κατηγορία ἀπ' τίς συνηθησιμένους...
- Μιὰ ὄχι, αὐτὸ πὸν σὰς εἶπα εἶνε ἀπόλυτος ἀληθής. Εἰμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι ὁ πατέρας μου θὰ δεχόταν μ' εὐχαρίστητα τὰ συγκαταστήσῃ σὰς, γιὰτι εἶσθε ὁ πρώτος πὸν ἐρχοσεθὲ ἔδω μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς εἰδησεως.

Ὁ δικαστικὴ τῆς εἰσηλῆς προχώρησε τότε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Χριστιανοῦ μὲ βῆμα μηχανικό, μὴ μποροῦντὰς Ἀδόμα νὰ πιστέψῃ πὸς ἔδειξεν τὸ τρελλόπαιδο θὰ μπορούσε νὰ κυβερνήσῃ ἓνα ὁλόκληρον λαόν...

κέμε εἰρηνοδίκαν; ῥώτησε. Τὰ καυσοῦτα ἢ τὰ ἄλλα πὸν ἔχουν κέμνονε;

— Βάλατε ὅλα στὸ τηγάνι, κυρὰ προεδρίονα, z' ἔπειτα βλέπομε ἀπὸ πὸν θ' ἀργήσομε...

Μετὰ τὸ γένο τῶν δεῖπνου, οἱ δύο δικαστικοὶ πέσανε νὰ κοιμηθῶν. Ὁ εἰρηνοδίκαν ἦταν χορτασμένους. Ὁ κόκκορος εἶχε δεθῇ μὲ πλῆθος λοιδόκων καὶ ἦταν πειὰ ἄδύνατο νὰ κινήσῃ μέσα στὸ στομάχι του. Μποροῦσε πειὰ νὰ ἠσυχάσῃ. Ὁ ἔπος κατέβαινε βαρῶς-γλυκῶς στὰ βλέφαρά του. Ὁ δικαστικὸς ὅμως δὲν ἠσυχάσε. Γύριζε ἀπὸ δῶ, γύριζε ἀπὸ κει, φασόδες, ξεφασόδες, βογγήσιος καὶ μουρηόσιος.

Ὁ εἰρηνοδίκανς, βλέποντας τὸν παραδαμιμὸν του, γέμισε καὶ τοῦ φώναξε :

- Ἐγὼ ἔφαγα καὶ φούσσομα καὶ σὺ δὲν μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς!...
- Δὲν βλέπετε ἔδω τί γίνεται; τοῦ ἀπάντησε ὁ δικαστικὸς καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν εἰκόνα τοῦ προωθιτοφυρῶ, πὸν μειδίωσε πάντοτε μέσα ἀπὸ τὴ χροιστῆς χορνίτσα.
- Ἐ, καὶ τί μ' αὐτὸ!...
- τοῦ ξαναεῖπε ὁ εἰρηνοδίκανς.
- Ὁ δικαστικὸς μισσηχοκήθηκε.
- Ἄκουσ' ἔδω, εἶπε στὸν εἰρηνοδίκαν. Πέρεται νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ χάρι.
- Τί θές;
- Ἐγὼ σοῦ κατέβασα τὰ λουκανίκα. Κατέβασε τώρα κ' ἐσοῦ τὸν Βενιῆλο, γιατί, ἔτσι πὸν μᾶς κινεῖται εἶνε σὰν νὰ μᾶς κᾶνν παρατηρήσιος γιὰ τὸ φαγοπότη μας... Μοῦ εἶχε ἀνακατῆσει τὸ στομάχι... Μάτια εἰν' αὐτὰ ἢ... ἔφηλόγγεις!...
- Ὁ εἰρηνοδίκανς σηκώθηκε καὶ ἔριξε ἓνα τραπεζομάνδηλο πᾶνον στὴν εἰκόνα. Ὁ Βενιῆλος δὲν τοὺς ἔδλεπε πειὰ... Κι' ἀποκοιμήθησαν γλυκά... γλυκά...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Τὸ πολυτιμώτερο κόσμημα τῆς Μαργαρίτας. Τὸ περιδέριον μὲ τὰ κοράλλια καὶ ἡ ἱστορία του. Πῶς τὸ ἀπόκτησε ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ. Μιὰ συμφωνία πὸν κρατᾷ δυὸ χρόνια. Οἱ κυνηγετικοὶ θρίαμβοὶ τοῦ Βικτωρῶς Ἐμμανουήλ. Ὁ διαμφισβητούμενος λαγὸς. Ὁ Βασιλεὺς κ' ὁ μαραγκός. Ἐνας ἄργιος κρυγᾶς. Τὸ γεῦμα, κλπ. κλπ.

Τὸ πολυτιμώτερο καὶ πὸν ἀγαπῶτο κόσμημα τῆς πρῶτης βασιλείσεως τῆς Ἰταλίας Μαργαρίτας, τῆς μητέρας τοῦ σημερινῆ βασιλέως Βικτωρῶς Ἐμμανουήλ, ἦταν ἓνα περιδέριον ἀπὸ κοράλλια καὶ ἡ προτίμησις αὐτῆς ὄφειλετο στὴν ἀκόλουθη αἰτία :

Ὅταν ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ ἦταν Ἀδόμα μικρὸ παιδί, πήγε ἐνταλειοκάρῃ στὴ Βενετία, μαζὺ μὲ τὴν παιδαγωγὸν του. Μιὰ μέρα παρετίρησε στὴν προθήκη ἓνος ἔμποροῦ καταστήματος τῆς πόλεως, μερικὰ κοράλλια πὸν τοῦ ἄρεσαν ἱεραβολικά. Χωρὶς νὰ χῆσῃ καιρὸ, μῆκε στὸ κατάστημα καὶ ῥώτησε νὰ μᾶθη τὴν τιμὴ τους. Μόλις ἔλαβε τὴν ἀπάντησι, εἶπε στὸν ἔμπορο :

— Δὲν ἔχω τόσα χρήματα ὅσα μοῦ ζητᾶτε. Σήμερα θ' ἀγοράσω λίγα μοναχὰ ἀπ' αὐτὰ, ἀλλὰ θὰ σὰς παρακαλέσω πὸν νὰ φιλέσετε καὶ τ' ἄλλα γιὰ λογαριασμὸν μου, καὶ μόλις ἐξοικονομῶ χρήματα, θὰ σὰς τὰ εὐβάσω γιὰ νὰ μοῦ στέλεψτε ἀνάλογο ἀριθμὸ κοραλλίων, μέχρις ὅταν τὰ πάρω ὅλα.

Ὁ ἔμπορος δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι τὴ συμφωνία καὶ ἡ ὑπόθεσις αὐτῆς βαστάζε δυὸ ἀλλάγια χρόνια, γιατί μόλις τότε ὁ βασιλοπάπας κατοῦρθεσε ν' ἀγοράσῃ ὅλα τὰ κοράλλια καὶ νὰ συμπλήρῃσθῃ τὸ περιδέριον, τὸ ὁποῖο προσέφερε στὴ μητέρα του. Ἡ βασιλοκάνα Μαργαρίτα, ὅταν ἐπέροφροσθῆ ἀργότερα τῆς λεπτομέρειος τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς, εὐχαρίστηθηκε πὸν ἀπ' τὸ ὄμορον τοῦ γιαιὸς τῆς καὶ τὸ φῶλαγε μαζὺ μὲ τὰ πολυτιμώτερα κειμήλιά της. ***

Ὁ βασιλεὺς Βικτωρ Ἐμμανουήλ, εἶνε ἓνας ἀπ' τοὺς πὸν μανιώδες κυνηγοῦς τῆς Ἰταλίας, σὴν καὶ δὲ μεταφέρει στὰ ἀνάκτορα τὸν ἀθῆνα θηρομάτα ἀπὸ τὰ κηνηρια του.

Μιὰ μέρα πὸν ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ, εἶχε βγῇ γιὰ κηνηγὴ μόνος του στὰ περὶχωρα τῆς Ρώμης, παραδόθηκε ἓνα λαγὸ, τὴν ἴδια στιγμῇ πὸν ἔριξε στὸν ἴδιο λαγὸ καὶ κάποιος ἄλλος πολίτης. Οἱ δύο κηνηγοὶ ἦσαν ἀμέσως στὰ χεῖρα, γιατί κανένας ἀπ' τοὺς δύο τους δὲν ἠθέλε ν' ἀφήσῃ στὸν ἄλλον τὸ λαγὸ.

- Ἐγὼ τὸ σκότωσα, κύριε, τὸ λαγὸ, φώναξε πρῶτος ὁ βασιλεὺς.
- Μόνον ἓνας βλάκας μπορούσε νὰ τὸ πῆ αὐτὸ! ἀπάντησε ὁ ἄλλος ἔρεθησιμένος.
- Ὁ λαγὸς ἀνήκει σὲ μένα, ἐπανάλαβε ὁ βασιλεὺς.
- Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδομε, κ' ἂν σοῦ βαστάῃ, βάλε τὰ μαζὺ σου, ἀπάντησε ὁ πολίτης πὸν δὲν ἐγνώριζε προσωπικῶς τὸν βασιλέα.

Τότε ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ ἔγινε μὲ μιὰς κατακόκκινος ἀπ' τὴν ὄργη του καὶ ῥιχτηκε ἄσπαστος ἀπάνω στὸν ἀντίπαλό του. Ἡ πάλη ἐπῆρξε πεισματωδῆς, ἀλλὰ στὸ τέλος βῆκε νικητὴς ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος παρέλαβε τὸ διαμφισβητούμενον θηρομα κ' ἀνεχώρησε, ἐνὸς ὁ ἀντίπαλός του ἀπομακροῦντὰς μὲ βρισίεις καὶ κατάρεις.

Ὅταν ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ γέμισε στὴ Ρώμη, διέταξε ἓνα ἀξιοματικὸ νὰ τρέξῃ νὰ ἐξεκλιθῶσῃ πειὸς ἄνω καὶ ἄνω συνηγοῦς πολίτης. Σὲ μιὰ ὄρα ὁ ἀξιοματικὸς παρουσιάστηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ τὸν ἐπαροφώρησε ὅτι ὁ ευλοκατηθῆς κυνηγὸς ἦταν ἓνας τίσιος μαραγκός, πὸν τὸν ἔλεγεαν Σαλβίν καὶ κατοικοῦσε ἐκεῖ κοντά. Τότε ὁ βασιλεὺς διέταξε ν' ἀποσταλῇ βασιλικὴ ἀμαζα καὶ νὰ τὸν μεταφέρει στὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖνος, μόλις τοῦ ἐκοινοποιήθῃ ἡ βασιλικὴ ἐντολή, τὰ χροιστῆκε, ἐπειθὶ δὲν ἠξερε τί νὰ ὑποθέσῃ σχετικῶς, ἀλλὰ θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ. Ὅταν ὅμως ἔστρερα ἀπὸ λίγο παρουσιάστηκε μπροστά στὸ βασιλεῦ καὶ ἀνεγνώρισεν τὸν προωθῶ ἀντίπαλό του, ἄργιος νὰ τρέψῃ ἀπὸ τὸ φῶδον του, περιμένοντὰς καμιά τρομερῇ τιμωρία.

Ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ ὅμως τὸν ὑποδέχτηκε μ' ἐξαετατικὴ εὐγένεια καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε Σαλβίν, μὴ φοβάσαι. Σὲ προσκάλεσα νάρθῃς στ' ἀνάκτορα, γιατί μέσα στὸ λαγὸ βόθηκα καὶ σκάγια πὸν δὲν ἄφικαν στὸν ντουφέκι μου κ' ἐξήρανα δισημὸ νὰ τὸν φῆμαε μαζὺ...

Τὴν ἴδια στιγμῇ ἀνοίχτηκε ἡ πόρτα τοῦ ἐσταποριου. Καὶ ὁ κατάληκτος μαραγκός ἐγενεμάτισε μὲ τὸν βασιλέα, καταβορῆσιαντες πλὴν τοῦ περιφίμου λαγοῦ καὶ ἄλλα ἐλεκτικὰ ἔδεματα.

